

Žena, která začala žít



Beth Miller



edice
KLOKAN

Copyright © Beth Miller, 2022
First published in Great Britain in 2022
by Storyfire Ltd trading as Bookouture.
Translation © Tereza Dubenská, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
THE WOMAN WHO CAME BACK TO LIFE
vydaného v roce 2020 nakladatelstvím Bookouture,
přeložila Tereza Dubenská
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-207-2

*Věnováno Liz, Jacqovi
a kouzlu života*

Prolog

Naposledy jsem se s tátou setkala před osmadvaceti lety, v roce 1990. Vlastně to není docela pravda. Přesněji řečeno, v roce 1990 jsem se s ním *málem* setkala.

Vzala jsem si v salonu den volna, nastoupila do vlaku do Londýna, přestoupila na courák směřující k pobřeží a dalším dorazila do Rye. Tehdy jsem ho neviděla skoro osm let. Měla jsem v úmyslu mu ukázat dopis, který mi poslal, a donutit ho, aby se podíval na svá vlastní slova:

Drahá Pearl, nejezdi prosím, nehodí se to. Francis.

Žádné „táta“. Francis.

Když se ohlédnu zpět, nejde mi na mysl, jak jsem dokázala sebrat kuráž a dojet až k němu domů. Na někoho, kdo nesnáší hádky a nepříjemné situace, jsem se zachovala nezvykle odvážně. Kdybych o tom někdy vyprávěla doktoru Haywoodovi, určitě by to nějak učeně vysvětlil.

V místním obchodě jsem si koupila mapu a vyrazila napříč městečkem Rye. Jeho centrum bylo malebné, s dlážděnými uličkami a hrázděnými domy, a všude, kam se člověk podíval, se nacházely čajovny, ze kterých proudily davy turistů. Na cestu jsem vyrazila sebevědomě, ale jakmile jsem prošla kolem obchůdků a vkročila na předměstí, cítila jsem, jak oprávněný hněv, který mě sem přivedl, pomalu vyprchává. Půvabné uličky ustoupily tuctovým obytným čtvrtím, a jak jsem se blížila k ulici, ve které bydlel táta, stával se můj krok pomalejším a roztřesenějším. Konečně jsem dorazila do Pendlebury Avenue, a dokonce až k jeho domu. Jenže to už mě veškerá kuráž opustila a já nedokázala přistoupit k domovním dveřím a zaklepat. Srdce mi v hrudi divoce bušilo a čím dál

huř se mi dýchalo. Na zesláblých nohou jsem se už nedokázala udržet, a tak jsem se posadila na obrubník a lapala po dechu.

Kolem prošlo několik lidí, ale já se styděla požádat o pomoc. Jeden mladík s čírem, piercingem v nose a přibližně v mém věku – bylo mu něco přes dvacet – si ke mně dřep, rychle mě vyzpovídal a pak mi jemně sdělil, že mám panický záchvat. Byla to moje první ataka, takže jsem netušila, že ji vždycky doprovází pocit, jako byste měli každou chvíli umřít. Oznamila jsem mu, že se mýlí a že mám infarkt. Dotáhl mě do místního špitálu. Než jsme se ale dostali na urgent, udělalo se mi samozřejmě dobře. Sestřička mi přesto poradila, abych se nechala vyšetřit. Ten klučina – jeho jméno si nemůžu vybatvit – se mnou čekal a vyprávěl mi o panických záchvatech, které zažil ve škole. Jakmile mě propustili s tím, že jsem zdravotně v pořádku, hodil mě na nádraží. Poděkovala jsem mu a my se rozloučili. Byl to cizí člověk, a přesto tak laskavý.

Přešla mě chuť se k tátovu domu vracet. Panický záchvat jsem vzala jako neklamně znamení, že byla chyba se o to pokoušet, a tak jsem vyrazila na vleklou cestu zpátky přes celou Anglii. Přestala jsem tátovi psát a nakonec – když uběhlo mnoho náročných let, během kterých jsem truchlila po otci, jehož jsem kdysi milovala – jsem na něj víceméně přestala i myslet.

1. kapitola

Pearl

Procházela jsem lesem a poslouchala ptačí cvrlikání. Mému uchu zněli francouzští ptáci jinak než ti britští. Když jsem zaslechla zpěv, který by mohl vydávat drozd, zastavila jsem se a přiložila si k očím svůj triedr. Na nos mi dosedla jeho tíha, kterou jsem tak dobře znala.

Sotvaže jsem zaklonila hlavu, začal mi v tašce vyzvánět telefon, který tím narušil lesní klid. Byl to neznámý zvuk: zvonil jen zřídkakdy a já nedostávala miliony nekonečných upozornění, které sužovaly osoby s chytrými telefony. Nikdy jsem neměla potřebu nosit v kapse internet.

Otevřela jsem svůj pravěký vyklápečí telefon, ale jakmile jsem uviděla jméno na displeji, málem jsem ho znovu zaklapla. S bratrem jsem nemluvila víc než rok, možná dva. Jen tu a tam jsme si poslali mail. Došlo mi, že k tomu, aby volal, musí mít pádný důvod, a že se zřejmě nebude jednat o dobrou zprávu.

„Ahoj Gregu,“ pozdravila jsem a tichou ozvěnou se ke mně vrátilo „Ahoj Gregu“. Nerada jsem telefonovala mobilem. Vzpomněla jsem si na šedivou pevnou linku z dětství, na to, jak mi táta předával sluchátko, když se mnou chtěla poklábosit kamarádka, a na krásně čistý zvuk našich hovorů.

„Pearl. Díky bohu. Báł jsem se, že to nezvedneš.“ Gregův nakřáplý hlas i jeho ozvěna mě vtáhly zpátky do mládí. „Nevolám nevhod? Můžeme si promluvit?“

Najde se někdy vhodná chvíle, abychom si promluvili? „Jo, jistě... Děje se něco?“

„Bohužel. Mrzí mě to, Pearl. Jde o tátu. Je v nemocnici.“
Po zádech mi přejel mráz.

„Jak to víš?“

„Spojila se se mnou zdravotní sestra.“ Zaváhal, ale jelikož zřejmě očekával moji další otázku, dodal: „Táta ji o to asi požádal.“

„Vážně? Proč?“ Táta se s námi nestýkal už přes třicet let. Vykročila jsem, s telefonem pevně přitisknutým k uchu. „Kde sebral tvoje číslo? Moje určitě neměl.“

„Netuším. Záleží na tom? Sestřička povídala, že je na tom zle a že mu zbývá den, maximálně dva.“

„Říkala, co mu je?“

„Prý něco se srdcem.“

Dobrá ironie. Už roky jsem chovala podezření, že žádné srdce nemá.

„Každopádně,“ pokračoval Greg, „chtěl jsem ti to sdělit.“ Při posledním slově mu přeskočil hlas.

To už jsem dorazila na své oblíbené místo, na palouček uprostřed lesa. Koruny stromů zde tvořily klenbu, ale jejich větve nerostly tak hustě, aby jimi nepronikal sluneční svit. Ráda jsem tu sedávala zády opřená o hladký kmen buku a snažila se pastelkami nebo akvarelovými barvami vystihnout mihotání světla v listoví. Byl tu posvátný klid. Podobně se museli cítit lidé, když meditovali, ale mně tyhle jogínské techniky nikdy nešly. Nedokázala jsem vypnout hlavu. Ale když jsem tak seděla se skicákem na kolenou, cítila jsem se v téměř naprosté psychické pohodě.

„Jsi v pořádku, Gregu?“

„Ani ne.“

Sjela jsem zády po kmeni stromu, usedla na jeho hrbolaté kořeny a shlédla na hru světla a stínu na svých džínách.

„Teď už nic nevyřešíme, že? Nikdy jsme si to nevyříkali. Je pozdě.“ Poslední slova jsem mu téměř nerozuměla. Nedokázala jsem si vzpomenout, kdy naposledy jsem ho slyšela brečet.

„Ale Gregu, on nás odkopl jako prašivé psy. Neměl o nás zájem, což dával opakovaně najevo.“

„Ale stejně to zamrzí.“ Popotáhl. „Měl bych ještě brknout Benjumu, takže už musím končit.“

Přímo přede mnou vyrazil ze křoví zajíc, vylekal mě a téměř okamžitě zase zmizel v houštině.

„Pojedeš do nemocnice?“ Byla to pitomá otázka. Proč by tam proboha jezdil, po všech těch letech bez jediné řádky, bez jediného slova od táty? Ale měla jsem tušení, které se ukázalo správné.

„Já... Napadlo mě to, ano.“

„Paráda! To je fakt báječné!“ Zatmělo se mi před očima – asi zlostí –, že se Greg nechal vtáhnout do posledního dějství tátova dramatu.

„Jinou šanci už nedostanu. Nechci na tenhle okamžik jed-
nou vzpomínat a vyčítat si, že jsem tam nebyl.“

Vstala jsem, jelikož mě nervozita nenechala sedět v klidu. „Tak zlom vaz. A pozdravuj Bena.“ Ani jsem se nerozloučila, zaklapla jsem telefon a rychle vyrazila na zpáteční cestu. Jdi k čertu, Gregu, že jsi mě v tenhle poklidný den zatáhl do minulosti, na kterou jsem se tak pracně snažila zapomenout. Připadalo mi to jako hodiny, ale dobře jsem věděla, že uběhlo jen pár minut, než jsem spatřila naši chatu postavenou na mýtině a obehnanou plotem z nízkých bílých planěk.

Než jsme se přestěhovali, všichni se nad fotkami našeho domečku rozplývali. Všichni kromě mé švagrové Eleanor. Kolegyně v salonu byly samé: *Ty máš ale kliku, to je idylka, kéž bych tam mohla bydlet s tebou*, a tak dále. Dokonce i moji bratři jej obdivovali. Benjy prohlásil, že bude jezdit na návštěvy, a Greg řekl, že vypadá krásně a že tam budu mít klid.

Ale Eleanor ne. Projížděla si mé fotografie a zastavila se na jedné, na kterou jsem byla obzvláště pyšná. Naši chatu na ní obklopoval černý les.

„Připomíná domek z té pohádky,“ prohodila.

„Ach, děkuju!“ rozzářila jsem se. „Máš pravdu. Jako ze Zlatovlásky a tří medvědů?“

„Ne,“ opáčila a její jízlivý úsměv mě zamrzl víc, než její další poznámka: „Vypadá jako perníková chaloupka, ve které žila ježibaba.“

Denny pracoval ve své dílně, která se nacházela hned vedle kuchyně. Něco zrovna řezal, ale jakmile mě uslyšel vejít, přestal.

„Jsi zpátky nějak rychle!“ Otočil se, v jedné ruce stále svíral kotoučovou pilu a druhou si sundával ochranné brýle. V kostkované košili s rozepnutými horními knoflíky, v zelených bavlněných kalhotách a s tmavými, lehce prošedivělými vlasy vypadal jako chlápek z plakátu „Aktivní stáří“, z reklamy na pracovní stůl nebo krém na hemeroidy. „Odešla jsi před dvaceti minutami.“

„Volal Greg. Otec prý umírá.“

„Aha. Jak to Greg zjistil?“ Denny odložil ruční pilu.

„Na to samé jsem se ho ptala i já.“ Přistoupila jsem k oknu a vyhlédla ven na stromy.

„Jsi v pořádku?“ Přišel ke mně a objal mě. „Muselo to s tebou oťrást. Nemyslím jen tvého tátu, ale i Grega. Už dlouho jste spolu nemluvili.“

„Greg se zmínil, že za ním pojedete do nemocnice. Věřil bys tomu?“

„Lidé někdy reagují na podobné situace podivně. A navíc bych řekl, že na rozdíl od tebe se Greg nikdy nesmířil s tím, že se s otcem nestýká.“

Šokovaně jsem se odtáhla a obrátila k němu tvář. „Ani já jsem se s tím nesmířila! Jak to můžeš tvrdit?“

„Nepoužil jsem správné slovo. Promiň. Chtěl jsem říct, že ty ses s tím vyrovnala.“

„To je to samé v bledě modrém! Já se s tím nikdy nevyrovnala! Jen jsem na to přestala myslet, což ale neznamenaá, že mě to stále nemrzí!“

Denny zvedl ruce na znamení, že se vzdává. „Omlouvám se. Všechno říkám špatně. Můžu ti něco přinést? Kafe? Zrovna jsem na něj postavil.“

Nemohla jsem popadnout dech. „Ano, prosím,“ vysoukala jsem ze sebe hlasem, který byl o oktávu vyšší než obvykle.

Jakmile zmizel z dílny, vyhrabala jsem z tašky mobil a vytočila číslo co nejrychleji, abych neměla čas přemýšlet nad tím, co dělám. *Smířená*. To určitě!

„Přijedu,“ vyhrkla jsem a můj hlas se ke mně vrátil pisklavou ozvěnou.

Nastalo krátké ticho.

„Cos to řekla?“ zeptal se Greg.

„Přiletím co nejdřív.“

„Vždyť ho nenávidíš. Vždycky jsi to tvrdila.“

„Já vím.“

„Pearl.“ Slyšela jsem, jak Greg přepnul do módu „trpělivého staršího bratra“. Dopálilo mě to stejně, jako když mi bylo deset. „Pořádně sis to nepromyslela. Nemůžeš prostě...“

„Můžu. A chci.“ Ale proč vlastně? Co se to sakra dělo? Naposledy jsem za tátou jela před téměř třiceti lety a skončilo to panickým záchvatem. Nebyl ale čas nad tím dále uvažovat.

„Jsi na jihu Francie!“

„To jsem si taky všimla.“ Obrátila jsem se zpátky k oknu a sledovala, jak se z větve vznesl pták a vzlétl k nebi.

„Takže naskočíš do letadla a napochoduješ do nemocničního pokoje chlapa, se kterým jsi nemluvila desítky let?“

„Pošli mi adresu nemocnice. Uvidíme se tam.“

„Ale Pearl...“

Ukončila jsem hovor přesně ve chvíli, kdy se vrátil Denny.

„Denny, vím, že to bude znít šíleně, ale potřebuju chytit letadlo.“

„Cože? Kam letíš?“ Denny, který držel dva šálky s kávou, vypadal zmateně. Nemohla jsem mu to vyčítat, vždyť krom nedělí, o kterých jsme jezdívali na oběd do třicet kilometrů vzdáleného Millau, jsem nikdy nechodila dál než do našeho městečka.

„Něco mě tam táhne. Nedokážu vysvětlit co.“

Denny jednou pomalu mrkl. „Ty chceš letět do Anglie? Teď? Za svým... otcem?“

Přikývla jsem a v duchu jsem si dělala seznam věcí, které potřebuju. Náhradní oblečení, knížka, notebook. Kam jsem zašantročila pas? Nepoužila jsem ho... no, nějakou dobu to bude. Ale co si to nalhávám? Věděla jsem přesně, kdy naposledy jsem byla v Británii. Před pěti lety a jedním měsícem.

„Neposadíme se na chvíli?“

„Nemůžu, Denny. Musím si zabalit.“

Jemně mě vzal za ruku a odvedl k pohovce pokryté pilinami.

„Jen na chvílku. Nevím totiž, jestli to dobře chápu.“

„Fajn, ale jen na minutku.“ Větší část mého mozku věděla, že se chovám iracionálně. Zbylé mozkové závity se věnovaly logistice.

Podal mi moji kávu. „Požádal tě Greg, abys přijela?“

„Ne. Ve skutečnosti ho to dost šokovalo.“

Denny mi pohlédl do očí. „Miláčku, v tom jsem s ním zajedno.“

„Mě to taky překvapilo. Ale chci jet.“

„Proč?“ Hlas měl tichý, uklidňující. „Tvoje rodina... Tolik se snažila ta pouta přetrhat. A co se týče Grega... Nejradši bych ho zaškrtil, že tě s tímhle otravoval.“

Denny se mě snažil chránit. Pověštinou se mi to líbilo. Ale tu a tam to znamenalo, že neposlouchal, co mu říkám.

„On za to nemůže. Chtěl mi jen povědět, co se děje.“

„Jsi smutná?“ Denny se mi zadíval do tváře, ze které se pokoušel vyčíst, jak se cítím. Představa, že by mě zdrtila blízkí se smrt mého příšerného otce, mu připadala až neskutečná.

„Smutná zrovna ne. Jen mě rozhodilo, že za ním Greg jede.“ Nechtěla jsem mu přiznat, že jsem cítila podivný, předčasný zármutek. Přišlo mi, že jsem ztrátu otce oplakala už dávno. Přesto se mi od chvíle, kdy jsem uslyšela Gregův hlas, žaludek svíral zvláštní, avšak dobře známou bolestí. Ale nehodlala jsem s tím Dennyho otravovat. A sebe vlastně taky ne.

Položil mi ruce na ramena. „Chuděrko.“

Minutku jsem ho nechala, aby mě utěšoval, ale pak jsem se odtáhla. „Fajn. Musím hýbnout kostrou. Najdeš mi prosím letadlo, než si zabalím?“

„Samozřejmě. Ale kdyby sis to, ehm, rozmyslela, pak je to v pořádku.“

Roztržitě jsem přikývla, jelikož jsem se snažila rozpomenout, kam jsem zahrabala kufr. Vyšla jsem do patra a nakonec ho objevila nahoře ve skříni. Byl pokrytý prachem. S úlevou

jsem zjistila, že pas zůstal v přední kapse. Pak jsem se lekla, že by mohl být propadlý, ale naštěstí ještě platil rok a půl. Naházela jsem do kufru nějaké oblečení a kosmetickou taštičku a seběhla dolů.

Denny stále seděl v dílně, na stejném místě, kde jsem ho zanechala.

„Kdy mi to letí?“ zeptala jsem se.

„Ty víš, že se nemusíš podvolovat tlaku okolí, že ano?“

„Co tím myslíš?“ Postavila jsem kufr na zem a posadila se vedle něj. „Nikdo mě do ničeho nenutí. Rozhodla jsem se sama.“

„To Eleanor, vid’?“ vyzvídal Denny. „Nikdy jsi jí nedokázala nic odmítnout.“

„Já s ní nemluvila!“ Položila jsem mu ruku na předloktí. „To jsi tu jen seděl a tiše zuřil?“

„Určitě je nadšená, že přijedeš, a vymyslí si hromadu důvodů, proč by ses neměla do Francie vracet.“

„Denny, to je nesmysl. Vážně si myslíš, že sebou nechám takhle zametat? Prostě chci vidět svého otce, než natáhne bačkory. Tečka.“

„Budou tě přemlouvát, abys zůstala v Anglii. Oni tě neposlouchají.“

„Tak to si můžete podat ruce!“ Podrážděně jsem rozhodila paže. „Od té doby, co jsme se sem nastěhovali, mě pozvali na milion akcí. To jsou samé narozeninové oslavy a Štědrý večer a bůhvíco ještě... velikonoční pikniky a nedělní obědy a křtiny. A ty víš dobře, že jsem všechna pozvání odmítla.“

„No... ty jsi je přece neodmítla v pravém slova smyslu. Prostě jsi na ně neodpověděla.“

„A co Eleanořiny loňské pětačtyřicátiny?“ Vstala jsem. Nezvykle jsem zvyšovala hlas. „Řekla mi, že jsem jediný člověk, koho tam doopravdy chce. A přesto jsem nejela. Nezúčastnila jsem se její oslavy ani žádné jiné. Ne od...“ A jelikož dnešní ráno bylo celé postavené na hlavu a ve mně to všechno vřelo, dořekla jsem: „Od Graciiných křtin.“

Zírali jsme jeden na druhého a já viděla v jeho očích strach. Strach z toho, co přinese otevření této Pandořiny skříňky.

Po chvílce odvrátil zrak. Věděla jsem, že to, co jsem právě vypustila z pusy, přejde mlčením.

„A co práce? Tvoje zákaznice...“

„Není nic lehčího než se domluvit na jindy. Denny, můj otec umírá!“

„Ale už roky jsi o něm neřekla jediné slovo!“

„Ty se domníváš, že jen kvůli tomu mě nebude jeho smrt mrzet?“

„No... ano.“

„Já si to myslela taky.“ Znovu jsem se posadila. „Ale vážně chci jet.“

Rozhostilo se krátké ticho.

„Dobře.“ Denny se zatvářil rozhodně. Tenhle výraz jsem u něho měla ráda. „Pokud tě opravdu nezviklám, pojedu s tebou.“

„To nemusíš.“

„Musím. Mezi tebou a tvou rodinou stojím jen já.“ Vytáhl z kapsy telefon. „Zarezervuju letenky.“

8. ledna 2018

Roberta mi řekla, že si vyžádali další podrobnosti, ale že to vypadá nadějně. Zeptal jsem se, jak dlouho to bude trvat. Věděl jsem však, že ona o tom nerozhoduje: mohla jen předat informace, nic víc. Jsem jediný, kdo se to snaží urychlit. Poprosil jsem Robertu, aby jí nezapomněla vzkázat, jak moc mě to mrzí. Tohle jsem nikdy nechtěl. Vždycky jsem si přál, aby to dopadlo jinak. Někdy mě až zaráží, jak jsem všechno dokázal pohojit.

Chudák Roberta musela poslouchat to moje fňukání. Měla svatou trpělivost. Pořád opakovala: Francisi, nebojte, udělám pro vás vše, co bude v mých silách. Nadiktoval jsem jí adresu kostela, aby mi tam mohli posílat poštu. Zdůraznil jsem, že to musíme uchovat v tajnosti. Její hlas zněl laskavě. Měl jsem

sto chutí dodat: Roberto, tolik jsem toho své ženě zatajil. Ale mlčel jsem, protože jen při té představě jsem si připadal, jako bych jí zahýbal. Víím, že bez ní bych byl docela bezradný.

Roberta mi pověděla, že se brzy ozve a že prozatím nemá, co dalšího by mi řekla. Spěchal jsem domů a celou cestu jsem přemýšlel nad tou osobou, kterou jsem nikdy nepoznal. Pevně doufám, že ona a Ty dokážete dohnat ztracený čas. Já už stejnou chybu napravit nestíhám.

2. kapitola

Pearl

3běsilá jízda dodávkou do Rodezu. Věděli jsme, že to bude těsné a že jsme šílenci. Let jsme samozřejmě prošvihli o patnáct minut. Museli jsme si zarezervovat jiný a čekat tři hodiny. Dorazili jsme do Británie a vlak do Hastingsu měl zpoždění. Všechn ten spěch nakonec přišel vniveč. Nedorazili jsme včas.

Vyskočili jsme s Dennyem z taxíku a doběhli ke Gregovi, který na nás čekal před nemocnicí. Greg zavrtěl hlavou a jeho výraz mluvil za vše. My tři jsme pak postávali před vchodem a mlčky na sebe zírali v ostré záři halogenových světel.

„Nedělej to,“ zarazil mě, když jsem vykročila ke dveřím. „Jsou tam Jeanie a Andrea.“

Přirozeně. Jako v životě, tak i ve smrti stála tátovi po boku jeho druhá rodina.

„Kdy se to stalo?“ zeptala jsem se.

„Asi před hodinou. Je mi to moc líto.“

„Byl jsi tam? S ním?“ Umínila jsem si, že nebudu brečet. Bylo by to trapné a ponižující, kdybych se rozplakala před vchodem do nemocnice, jímž proudily zástupy lidí, kolem kterého projížděla jedna sanitka za druhou a kde pacienti kouřili jako fabriky. Jenže já se tak snažila sem dostat, aniž bych chápala, co mě k tomu žene, a přesto jsem to o jednu jedinou hodinu nestihla. Připadalo mi to nespravedlivé. Denny mi položil ruku na rameno.

„V posledních chvílích s ním byla Jeanie. Já ho ale dneska viděl. Zrovna spal.“ Greg rozpráhl ruce doširoka v omluvném gestu. „Mrzí mě, že jsem ti nezavolał dřív, Pearlíe.“

Odtáhla jsem se od Dennyho. „Kdybychom se doma tak neflákali, přijeli bychom včas.“ Už v momentu, kdy jsem to říkala, mi došlo, že se nezlobím na Dennyho, ale na sebe. Ksarku, proč jsem sem jezdila? Proč jsem se nechala dobrovolně trýznit pocity, které jsem už dávno potlačila?

„Na tom nezáleží,“ chlácholil mě Greg. To mu bylo podobné. „Stejně by tě nevnímal.“

„Je mi to líto,“ řekl Denny.

„Mně taky.“ Opřela jsem se o něj a on mě znovu objal kolem ramen. „Takže... co teď?“

„V hotelu, ve kterém jsem se ubytoval, mají volný pokoj,“ oznámil nám Greg. „Dneska tam přespíte a pak se domluvíme, co byste rádi dělali, než půjdeme na pohřeb.“

„Pohřeb?“ Bože. Můj otec byl vážně mrtvý.

Už tolik let nebyl součástí mého života, a teď se do něj vrátil. Ale ani nyní jsem k němu nesměla. Napadlo mě, že se někoho zeptám, jestli bych ho mohla vidět, ale ta otázka mi připadala příliš divná na to, abych ji dokázala vyslovit.

„Zůstanete do obřadu, že ano?“ naléhal Greg.

„O tom jsem nepřemýšlela,“ řekla jsem ve stejné chvíli, kdy Denny vyhrkl: „Ne!“

Greg a já jsme se na něj podívali a on dodal: „Máme s sebou věci jen na jedinou noc. Zítرا letíme domů. Nemůžeme tu zůstat týdný, nebo jak dlouho to potrvá, než...“

„Podívejte, promluví s Jeanie a zjistím, co se s tím dá dělat.“ Greg nás popostrčil směrem k parkovišti. „Třeba bude ochotná vypravit pohřeb dřív.“

„Ale ne kvůli nám, prosím,“ trval na svém Denny.

„Odkdy se kamarádíčkuješ s Jeanie?“ zeptala jsem se.

„A jsme tu,“ prohodil Greg a odemkl své obrovské auto. Měl samozřejmě minivan: on a Eleanor přivedli na svět kupu dětí. „Nejsme žádní přátelé. Od chvíle, kdy táta onemocněl, jsme se jednou nebo dvakrát viděli.“

S Dennyem jsme vlezli na zadní sedadla. Držel mě za ruku, což bylo vzhledem k mému výbuchu moc milé. Maniakální energie, která mě sem dotáhla, vyprchala a já upadla do

otupělého mlčení. Zůstalo na Denny a Gregovi, aby statečně udržovali konverzaci. Tlachali o naší cestě (stresující, ale rychlá, třebaže nikoli dostatečně rychlá), o počasí ve Francii (hezčí než tady, *quelle surprise*), o Dennyho poslední zakázce (nové schodiště v kapli v Rodezu, nejnáročnější stavba jeho kariéry) a o tom, co Eleanor v těchto dnech dělá (je to zaneprázdněná pracující matka, jak jinak). Denny dokonce zodpověděl několik dotazů za mě, ačkoli já bych se vyjádřila jinak.

„Pořád pracuješ jako kadeřnice, Pearl?“ zeptal se Greg.

„Hm.“

„Jo, pracuje,“ souhlasil Denny. „Má mraky stálých zákaznic. Jsou z ní nadšené. Pearl za nimi chodí domů, že jo, Pearl?“

„Hm.“

„Musí se ti stýskat po salonu, vid’?“

„Ne,“ odpověděl Denny. „Potřebovala změnu. Teď má více času na své umění. Namalovala několik překrásných krajinek.“

Líbilo se mi, jak je Denny na mé čmáranice pyšný. Ale Grega to nezajímalo.

„Eleanor pořád navštěvuje salon. Tvrdí, že bez tebe to není to samé. Vlasy jí teď stříhá Peaches. Údajně je moc šikovná.“

Samozřejmě že je! *Všechno jsem ji naučila já!* chtělo se mi křičet. *Řekni mu to, Denny!* To už jsme ale zastavovali u hotelu. Překvapilo mě, že se Greg ubytoval v roztomilém a staromódně vyhlížejícím hotýlku, jelikož obvykle si vybíral nejmodernější hotely, ve kterých nocovali samí byznysmeni.

„V Premier Innu bylo plno. Soutěž ve skládání Rubikovy kostky. Věřili byste tomu?“ Odpověděl tím na můj nevyslovený dotaz, třebaže tím vyvolal další, zřejmě nezodpověditelné otázky. Když jsem vystoupila z auta a nechala Grega a Dennyho, aby nám zamluvili pokoj, cítila jsem se jako stoletá stařena. Bylo neuvěřitelně zvláštní vrátit se zpět. Přestože jsem prvních šestačtyřicet let svého života strávila v Anglii, Denny tvrdil, že život ve Francii mi „sedl jako prdel na hrnec“.

„Za půl hodiny se sejdeme v jídelně,“ zavelel Greg a my se rozešli.

Denny a já jsme zabouchli dveře svého kýčovitého pokoje a oba naráz jsme se naznak svalili na manželskou postel.

„Můj. Ty. Bože,“ povzdechla jsem si.

„Promiň.“

„Za co se omlouváš?“ Převalila jsem se na bok, abych mu viděla do tváře. „Ty za nic nemůžeš. To já se zcvokla. Netuším, co tu pro všechno na světě děláme.“

„Mrzí mě, že ti zemřel otec. Mrzí mě, že se Greg chová jako typický Greg, a nejvíc mě mrzí to, že jsme nepřijeli včas.“

„Nic z toho není tvoje vina,“ připomněla jsem mu. Posadila jsem se a zády se opřela o čelo postele. „Proč mi připadalo tak důležité sem přijet, ačkoli jsem si na tátu už roky nevzpomněla?“

„To mi pověz ty, miláčku.“

„Já to nevím!“ Nedokázala jsem si vybavit, co jsem ráno cítila. „Myslela jsem, že tu musím být, že mě poprosí o odpuštění, že se na mě podívá pohledem plným soucitu nebo tak něco. Jsem husa pitomá.“

Vstala jsem a vydala se do koupelny, na kůži mi ulpívaly všechny vrstvy naší dlouhé, marné cesty. Shodila jsem ze sebe oblečení a vlezla do sprchy. Měla takovou tu hlavici imitující déšť, u které funkčnost ustupovala vzhledu. Zmáčela mě od hlavy až k patě, a mně to nevadilo. Zvýšila jsem teplotu na téměř nesnesitelně horkou v naději, že pod vařící vodou přijdu k rozumu.

Když jsem si myla vlasy, vešel dovnitř Denny a přes šumění vody zakřičel: „Ve dvě ráno letí zpáteční letadlo! Kdybychom do hodiny vyrazili, stihneme ho!“

Vyklonila jsem se ze sprchy, šampon mi stékal po tváři. „Nepřipadá mi správné hned utíkat.“

„Ale co tu budeme dělat? Nechceš tu doufám zůstat do pohřbu?“

Nedokázala jsem kloudně přemýšlet. „Asi ne. Ale co Greg? Čeká nás u večeře.“

„On to pochopí,“ prohlásil Denny. „A pokud ne, bude mi to fuk.“

Vrátila jsem hlavu pod tekoucí vodu. „Já tě skoro neslyším! Počkej, až vylezu.“

V koupelně jsem si dala načas. Jakmile jsem se vrátila do pokoje, zazvonil mi telefon. Pomalu jsem si na ten zvuk zvykala, což se mi nelíbilo. Byl to Greg.

„Už jsem dole v restauraci. Umíral jsem hlady. Jdete? Mají bujabézu.“

„No, já jsem... ach!“ Vykulila jsem na Dennyho oči. „Zavěsil.“

„Bože.“ Položil si hlavu do dlaní. „Odřízl nás od únikové cesty.“

„Prý nás určitě potěší, že tu vaří anglické verze francouzských pokrmů,“ usmála jsem se na Dennyho. „Nemusíš se mnou chodit, objednej si něco na pokoj. Já půjdu...“

„Myslíš si, že tě nechám s Gregem o samotě? Čert ví, na co nakonec kývneš. Donutí tě, abys s ním nesla rakev nebo tak něco.“

Když jsme vstoupili do jídelny, Greg už se cpal. Objednala jsem si malý salát niçoise a velkou sklenici bílého vína.

„Den na prd, co?“ Greg si otřel ústa. „Pro nás všechny.“

Naskytl se mi první příležitost si ho pořádně prohlédnout. Naposledy jsem ho viděla před pěti lety, a ty roky na něm zanechaly stopy. Byl vysoký a nosil bradu vzhůru, měl široká ramena – a vlastně všechno na něm bylo široké. Potřeboval by ostříhat. Kdyby seděl v mém křesle, nejdříve bych mu zkrátila kotlety, které se mu vlnily do všech stran, a pak zastříhla šedivější vlasy.

Přemýšlela jsem, jak v jeho očích vypadám já. Když jsme se setkali posledně, bylo mi sedmačtyřicet, ale před pár roky jsem se přehoupla přes padesátku. Vím, kolik paseky zanechá na ženské tváři několik let. Nešlo jen o pár nových vrásek, ačkoli těch přibývalo také. Moje krásné pomněnkové oči jaksi pohasly. Potřebovala jsem tuny líčidel, aby jako kdysi vynikly. A já se dnes nemalovala.